

hvad dertil hører, er den eneste rette Maade at gaa frem paa i den Slags Sager. Nu stiller man det her saaledes, at han kan gjøre, hvad han vil, og jeg tror med det ærede Medlem for 9de Kreds, at det som det Nærmeste og Behageligste vil blive Coutume, at man ikke gjør sig Umage for at optage Kreaturerne, men kun lader to af sine Folk gaa ud for at se paa det, der er fket, og saa enten sagsøger den Paagjældende eller afkræver ham en godvillig Muilt. Denne Bestemmelse vil efter min Mening være saa meget mere farlig, dersom et Forslag, som ikke nu er til Forhandling, nemlig Udvalgets Forslag under Nr. 28, bliver vedtaget. Dette er jeg ikke berettiget til at omtale nu, men, dersom dette mærkelige Forslag skulde blive vedtaget, vil det have til Følge, at alle Hegn langs Veiene forsvinde. Naar da Folk drive deres Kreaturer henad Veien, da kan man hver Gang et Kreatur gaar over Grøften ind paa Marken, tage Bidner derpaa, og da kan den paagjældende Mand stævnes til at betale Muilt. Dette forekommer mig at være en besynderlig og lidet heldig Freugangsmåde. Jeg vil nu ikke tale om, at de mange Politifager, som ville opstaa som Følge af Bestemmelsen i § 4, ikke ere heldige. Vi have allerede en hel Del af den Slags smaa chikanøse Sager — kan man gjerne sige —, som saa ofte give Anledning til meget slemme Ting. Jeg vil saaledes kun nævne Sagsfager, hvor man ofte har Exempel paa falsk Eds Afslæggelse, thi i enhver Sag af den Besskaffenhed, som ikke afgjøres i Mindelighed, skulle Folk jo møde og aflægge Ed, for at den Paagjældende kan blive dømt. Noget Saadant skal man søge at undgaa, og hvorfor kan man da ikke holde sig til det, der er Reglen i Lovforslaget, nemlig Optagelse? Udgaar den første Sætning: „Bil en Jordbruger ikke benytte den ham tilkommende Optagelsesret“, og indskrænktes Reglen saaledes til det Tilfælde, at han forgjæves har søgt at optage Dyr, der ere komne ind paa hans Grund, saa kan jeg gaa ind paa Stykket; thi har Eieren gjort sig den Umage, han kan, bør han ikke være brosthølden, og saa maa han have Valget imellem enten at ødelægge de paagjældende Dyr eller at søge sin Erstatning paa anden

Maade. — Naar forøvrigt det ærede 2det Medlem for 9de Kreds gjorde en Bemærkning om, at saaledes som Forslaget er affattet, vilde en Mand kunne blive dømt 10 Gange for sine Lam under een Sag, saa maa jeg som Dommer protestere imod, at en Dommer kunde nogenfinde gjøre en sliq Opfattelse gjældende, saa fra den Side er der ikke Noget ved Bestemmelsen at bemærke. — Jeg skal altsaa for mit Vedkommende tillade mig at anbefale det ærede Medlems Underændringsforslag under Nr. 2; i ethvert Fald tror jeg ikke, at Ændringsforslaget under Nr. 12 kan bruges i den Form, det nu har.

Ordføreren: Den Intervention, der fremkom fra min ærede Kollegas Side i den vevserende Strid, kan ikke være mig uksærkommen. Min ærede Kollega i Udvalget (S. Pedersen) foregreb en Udtalelse fra Ordførerens Side — ja, han udtalte vel kun sin egen Beredvillighed —, at Udvalget gjerne vil konferere med den høitærede Forslagsstiller, som nu har forladt sin Plads (Estrup), og paa hvis Deltagelse og Medvirking til, at der kan komme det bedste Resultat ud, vi naturligtvis sætte megen Pris. Den Bemærkning, som min ærede Kollega (Drenbøll) gjorde, gif jo for det Første ud paa, at Forslaget under Nr. 12 stødte hans juridiske Sands. Jeg tillader mig at stille min juridiske Sands op imod hans, og da han ikke har motiveret, hvori det Stødende ligger, skal jeg undlade at motivere, hvorfor jeg ikke finder noget Stødende i Forslaget. Forvrigt skal jeg strax erklære, at jeg personlig kan slutte mig til hans Henstilling om en Indskrænkning med Hensyn til Bestemmelsens Anvendelse. — Naar der er talt om en Tidsfrist, inden hvilken Sagen skulde gøres gjældende, saa maatte dette vel stilles saaledes, at efter en vis Tids Forløb skal Søgmaalet til Ufredsbeders Erklæggelse være foreldet. Det maatte vel være den Form, hvori et saadant Forslag maatte komme frem. — Den anden Indvending, som det ærede Medlem fremdrog, er jo allerede fremsat af min ærede Nabo (Estrup), nemlig den Indvending, der støttede sig til, hvilken af de to Freugangsmåder man i Almindelighed vilde